

1

Серпень, 2021

— Вікууусь, чуеш, Вікусь? — Сашко накрутив пасмо її золотавого волосся, що виблискувало на сонці, собі на палець.

— Ммм? — повернулася до нього у напівсні.

— А давай розпишемося?

— Це типу ти мені так освідчуєшся? — протерла очі.

— Ну, щось таке.

Сашко у світлі літнього сонячного проміння виглядав як архангел — на білу бездоганну шкіру падало світло і підсвічувало ледь помітну щетину: в такому ракурсі, як бачила його Віка, щетина також була золотавою. Дівчата завжди заздрили його ідеальній шкірі, а сама Віка любила торкатися щоки коханого у такі от неспішні ранки і думати про щось своє.

Сашко, не дочекавшись відповіді, вивільнив руку з-під її голови і заклав за свою:

— Ну, уяви, класно буде, коли ми станемо справжньою сім'єю. Чоловік і дружина. Це так по-дорослому.

Віка потягнулася:

— Це ти так мене зараз переконувеш? У людей наче навпаки це буває — дівчина хоче заміж, а хлопець морозиться.

— То у людей, а то у нас, — хмикнув той. — Забула хіба? Я Святий.

— Забудеш тут, — пхикнула. — Може, через це я і заміж за тебе не хочу. Не хочу бути Святою, мені і грішною якось норм.

— Прізвище змінювати ніхто не просить, — говорив спокійно той. Цю розмову Сашко знав напам'ять, бо таке вже проходили не раз.

— Сенс тоді розписуватися, якщо не змінювати прізвище? Воно тоді виходить якось не по-справжньому, — притулилася носом до його грудей.

Обоє засміялися.

— Давай тоді я на твоє зміну.

— Це тупо і по-каблуцьки. Хочеш, щоби на службі тебе каблуком обізвали? — прикусила жартома його шкіру. — І взагалі, кайфуй, поки вільний. Тобі реально пощастило — дівчина, яка не хоче тебе на собі оженити. Нам і так добре, правда? — притулилася до нього всім тілом.

— Добре, — усміхнувся той.

Віка лежала нерухомо, наче боялася злякати цей ранок. Штори у найманій квартирі були завузькі на вікно спальні, тому сонце світило як дурне. У його промінчику танцювали пилинки. Так добре, як зараз, могло бути тільки у ті дні, коли в Сашка був вихідний. Можна було не прокидатися раненько, а ніжитися в постелі. Ніжитися — саме так вони називали те, що робили такими ранками: неспішні розмови, обійми, сніданок у самій білизні. Віка згадала, що вчора ввечері зварила свій хвалений плов, тож питання, що поїсти вранці, було вирішене — можна

було спати далі. Але вона прокидалася раніше, щоби побути біля Сашка, відчути його, натішитися ним.

— Як служба? — спитала і підсвідомо скривилася — вона не хотіла слухати нічого про його військову частину. То було те, з чим мусила ділити коханого.

— Норм, — відмахнувся той.

Віка відчула полегшення.

— А в тебе що? — додав свою репліку хлопець у вже завченому за рік діалозі.

— Малювала трохи, — у двох словах окреслила свою дизайнерську роботу на фрилансі.

— Є замовлення?

— Вистачає, — задоволено муркнула.

Сашко смикнувся:

— Ще трохи — і ти будеш заробляти більше за мене, — ледь видима тінь пробігла в його погляді.

— Заздриш? — щипнула його за бік і полоскотала.

Віка ненавиділа говорити про гроші. І ненавиділа незручне відчуття від того, що вона добре заробляє. Батьки її такого не вчили. Батьки переконали, що вона має стати вчителькою малювання і покійно ходити на роботу. А коли Віка ні з того ні з сього перевелася на заочне на останньому курсі педуніверу і поїхала зі своїм хлопцем у невелике військове містечко — ледь до серцевих нападів себе не довели.

— Спочатку весілля, потім їдь, куди хочеш, — виривала з доньчиних рук сумку з речами мама.

— Не хочу я ніякого весілля, — чи не вперше в житті наважилася їй заперечити. — Дай мені просто пожити так, як мені добре. Крім того, зараз карантин, весілля ніхто не робить.

— Не хочеш, бо не беруть, — фиркнула та. — Тебе пальцем поманили, а ти біжиш за ним, як сліпа.

— Ніхто мене не манив, — пакувала у рюкзак найцінніше — графічний планшет, ноут, записники і косметику. — Просто мені так добре.

Із Сашком батьки вже були знайомі. Він, як і годиться, приїздив у село «показатися», але батькам цього було мало. Про весілля він заговорив перший ще тоді, але Віку як віднадило — виглядало так, що надумав женитися через мамин тиск.

— Встигнемо ще, — відмахувалася. — А раптом ти мені не підійдеш? От виявиться, що нам зустрічатися норм, а жити разом — не дуже. Тоді бери розлучайся, мудохайся з паперами. А так — помахала рукою і все, па-па. Простіше простого.

— Ну, хіба якщо так, — закладав руки за голову Сашко і дивився на дівчину, поки та щось робила. Він любив за нею спостерігати мовчки й інколи навіть, виснажений курсантськими буднями, так засинав.

Віка водила олівцем по екрану планшета і не рухалася. Аж поки плече і нога остаточно не затікали від незмінної пози — трималася. Далі обережно вставала. Як не намагалася зробити це беззвучно — підлога під ногами рипала, Сашко смикався і прокидався.

— Ти колись узагалі нормально спиш? — спитала його якось, коли вже кілька ночей провели разом.

— У сенсі? — зробив великі очі той.

— Ну, ти у сні смикаєшся кожні пів години, — знітилася, наче говорила про щось інтимне.

— Не знав, — зітнув плечима. — Я тобі заважаю? Може, я ляжу окремо?

— Угу, я тобі ляжу, — перекинула його.

Але вже за місяці два вона непомітно вислизала з ліжка, коли той засинав, лягала на дивані поруч, але неодмінно

прокидалася раніше за Сашка — наводила для цього вібробудильник у годиннику на руці — і перебиралася назад до коханого.

У військовому містечку було навіть прикольно.

Якби Віка мусила працювати десь у колективі, то цілком можливо, що обмежене коло спілкування і небагатий вибір кав'ярень-магазинчиків їй швидко набридли б. А так — фриланс цілком імпонував і її інтровертованій замкнутості, і цьому сонному військовому містечку.

Коли вона приїхала сюди вперше, то містечко справило враження старого забутого санаторію — схожі між собою п'ятиповерхівки, багато зелені та повільні люди. Наче вони тут не живуть, не працюють, а тільки відпочивають. Якби Віка писала книгу про місце, де зупинився час, то дія гарантовано відбувалася б у такому військовому містечку.

— А тут прикольно, — зловила на собі погляд Сашка, в якому читалося німе запитання і надія, що побачене не надто розчарувало.

— Та це ж не на все життя, — обійняв її за плечі. — Перші роки два перекантуємося, а там переведемося у Київ. Хочеш у Київ? — шепотів їй на вухо і жартівливо прикушував мочку.

У Віки від того підкошувалися ноги.

— Мені байдуже, — відповіла повільно, у такт густому, тягучому життю військового містечка.

Продавчиня у магазині біля військової частини, де служив Сашко, жінка із захисною маскою на підборідді, зустріла дівчину колючим поглядом.

— Дві кави, тють Валю, — гордо притягнув наречену до себе той.

— А, приїхала, — та скосила погляд на Віку і спинилася на її яскраво-жовтих на товстій подошві кроксах. — Надовго?

— Назавжди, — з викликом глянула їй у очі та. Бо чого це вона мала щось пояснювати якійсь тьоті Валі.

— Сплюнь, — хитнула головою та повільно, як і все навколо, пішла вмикати кавомашину.

— Мені без цукру, — кинула їй услід Віка, але та хіба ледь чутно хмикнула, мовляв, понаїхало модниць-«зожниць».

Звісно, продавчиня поклала Вікторії аж дві ложки цукру. Та пригубила, скривилася, але виду не подала. Тьоті Валя терла підборіддя під маскою і не зводила з неї погляду. То був батл. Віка боротьбу прийняла.

— Класна кава, — підморгнула продавчині й та закотила очі.

Сашко нічого не запідозрив.

— Тьоті Валь, може ви знаєте, хто тут квартиру здає? Я то зняв на перший час, — зловив на собі здивований Вікин погляд Сашко, — але тобі може не сподобатися.

— Сподобається, — твердо відповіла дівчина під пильним поглядом продавчині.

— Ну, може, і знаю, — пропустила повз вуха та її слова. — А умовія які вам нада? Стіралка, інтернет?

Сашко кивнув на Віку.

— Гарний краєвид із вікна, — знизала плечима та. — І інтернет, — додала за хвилю.

— Ну ви і странні, — махнула рукою на обох тьоті Валя.

Віка непомітно вилила каву під смітник і демонстративно взяла під руку Сашка. Тьоті Валя дивилася їм у спину так, що від того погляду аж дірку пропікало.

— Що, розбили надії Валентіни? — обступили пару лейтенанти (Віка вже розбиралася у зірочках на погонах), які теж пили каву на лавці поблизу.

— Надію? — Вікина брова підстрибнула вгору.

— Та Валентіна тут внучку заміж видавати збирається. Тільки-но молоді офіцерчики в це болото потрапляють — розставляє пастки, — розреготалися хлопці.

— Забий, — шепнув їй на вухо Сашко. — Харе, пацани. Це моя Віка. Знайомтеся. Дімон, — показав на одного з них, невисокого і білявого. — Макс, — тицьнув пальцем у худого і високого. — Тарік, Тарас тобто, — показав на третього, найсмійнішого, із великими вухами і неприродно широким носом.

— Привіт, — простягнула їм руку Віка і ті по черзі потиснули. — Ну, як вам тут?

Повз них пройшли старші чоловіки у формі й віддали їм честь.

— Солдатики наші, — провів їх поглядом Тарік. — Не поважають поки нас, молодняк. Ну, нічого, заважають, — скривився.

— Сама бачиш, — відповів на Вікине запитання Дімон. — Тихо і спокійно, — сьорбнув каву.

Макс тим часом зиркнув на годинник:

— Харе чілити, пацани, ходімте на службу.

— А тобі типу більше всіх треба, — зміряв його поглядом Тарік. — Встигнеться, — повільно і гучно сьорбнув каву.

Раптом усі четверо виструнчилися і неприродно витягнули шиї.

— Я ж казав, — просичав крізь зуби Макс.

— Бажаєм здоров'я, товаришу капітане, — викрикнув на всю вулицю Тарік.

Тільки тоді Віка побачила кремезного чоловіка років сорока, який переходив дорогу просто на них. Здавалося, хлопці навіть не помітили його, а почули нюхом.